तव कान्तिं विलोक्य न अभिमनायेत प्रीतमनान भवेत् अपि तु सर्व्वएवाभिमनायेत भृशादेश्च्यर्थे वेति पाक्षिकोङ्यः सलोपश्च र्घो ऽज्य्यरे प्रौढ्यासम्भावने इति खी ॥ ७३ ॥

दुःखायते जनः सर्व्वः सएवैकः सुखायते। यस्यो त्सुकायमाना त्वं न प्रतीपायसेऽन्तिके ॥ ७४ ॥

दुःखा ॥ सएवैकोजनः सुखायते सुखं वेदयते यस्यान्तिके समीपे न त्वम्प्रतीपायसे न प्रतिकूलवर्त्तिनी भवसि उत्सुकायमा ना उत्कायमाना सती यस्य पुनरन्तिके उत्सुकायमाना प्रतीपा यसे ससर्व्वोजनः दुःखायते दुःखं वेदयते सुखदुःखशब्दाभ्यां सुखादिभ्यः कर्त्तृवेदनायामिति क्यङ् उत्सुकप्रतीपशब्दाभ्याम्भृ शादित्वात् ॥ ७४ ॥ ज०म०

दुःखेत्यादि । यस्यान्तिके समीपे त्वं उत्सुकायमाना उत्सु कीभवन्ती न प्रतीपायसे न प्रतिकूलीभवसि सएवैकोजनो जग ति सुखायते सुखमनुभवति अन्यः सर्व्वोजनोदुःखायते दुःखमनु भवति सुखदुःखशब्दाभ्यां शब्दसुखकष्टादेरिति वेदे ङ्यः केचित्तु सुखदुःखयोस्तदाश्रयेऽपि वर्त्तमानत्वात् असुखःसुखोभवति अदुः खोदुःखोभवति इत्यर्थे डाच् लोहितादेःपञ्चेति ङ्यमाङः उत्सु कप्रतीपाभ्यां भृशादित्वात् च्व्यर्थे ङ्यः केचित्तु प्रतीपशब्दात् घान्ङ्यक्वीत्यादिना आचारे ङ्यमाङः ॥ ७४ ॥ भ०